

(รง.๑)

คำฟ้องคดีแรงงาน

ขอรับรองสำเนาถูกต้อง

คำร้องคดีที่ กป 938 /2553

คดีหมายเลขคดีที่ 1526 /2553

ศาลแรงงานกลาง

วันที่ 7 เดือน เมษายน พุทธศักราช 2553

ระหว่าง {
 โจทก์
 จำเลย

ข้าพเจ้า

โจทก์/ผู้แทนโจทก์
 อายุ ปี อยู่บ้านเลขที่ หมู่ที่ ถนน
 ตรอก/ซอย ใกล้เคียง ตำบล/แขวง
 อำเภอ/เขต จังหวัด กรุงเทพมหานคร โทรศัพท์
 ที่ทำงาน

โทรศัพท์
 กับพวก รวม คน ตามบัญชีรายชื่ออายุและที่อยู่แนบท้ายคำฟ้อง
 ขอบันฟ้อง จำเลย

อยู่บ้านเลขที่ หมู่ที่ ถนน
 ตรอก/ซอย ใกล้เคียง ตำบล/แขวง
 อำเภอ/เขต จังหวัด กรุงเทพมหานคร โทรศัพท์
 ที่ทำงาน

กับพวก รวม คน ตามบัญชีรายชื่อและที่อยู่แนบท้ายคำฟ้อง มีข้อความที่จะกล่าวต่อไปนี้

หมายเหตุ ข้าพเจ้าทราบกำหนดวันเวลานัดและคำสั่งศาลแล้ว

โจทก์

ข้อ ๑. จำเลยได้ฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตาม

/

สัญญาจ้างแรงงาน
ข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้าง
กฎหมายว่าด้วยแรงงานสัมพันธ์
กฎหมายอื่นๆ

/

ข้อบังคับเกี่ยวกับการทำงาน
กฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน
กฎหมายประกันสังคม

กล่าวคือ

เมื่อวันที่ 25 มกราคม 2553 จำเลยได้จ้างโจทก์เข้าทำงานเป็นลูกจ้างสุดท้ายทำ

หน้าที่ ผู้จัดการฝ่ายบัญชี โดยได้รับอัตราค่าจ้างครั้งสุดท้ายเดือนละ 30,000 บาท กำหนดจ่ายค่าจ้าง

ทุกวันที่ 30 ของเดือน

ต่อมาเมื่อวันที่ 2 เมษายน 2553 จำเลยได้เลิกจ้างโจทก์ โดยอ้างเหตุว่า ไม่ผ่าน

การทดลองงาน ซึ่งเป็นการเลิกจ้างโดยโจทก์ไม่มีความผิด โจทก์ทำงานไม่เคยบกพร่องต่อหน้าที่แต่

อย่างไร และไม่ได้บอกกล่าวล่วงหน้าตามกฎหมาย โจทก์มีสิทธิได้รับเงินจ้างแทนการบอกกล่าว

ล่วงหน้ารวม 59 วัน คิดเป็นเงิน 59,000 บาท

นอกจากนี้การเลิกจ้างของจำเลยดังกล่าวนั้น โจทก์เห็นว่าเป็นการเลิกจ้างโดยไม่

เป็นธรรมแก่โจทก์ เพราะเหตุว่าทำให้โจทก์เสียหาย ขาดรายได้ประจำต้องตกงานกว่าจะหางาน

ใหม่ได้อีก ต้องใช้เวลานาน ประกอบกับโจทก์มีอายุมากแล้ว มีภาระค่าใช้จ่ายอันจำเป็นสำหรับ

ครอบครัว โจทก์ไม่ประสงค์จะทำงานกับจำเลยอีกต่อไป เนื่องจากไม่สามารถทำงานร่วมกันได้

โจทก์จึงขอเรียกค่าเสียหายจากการเลิกจ้างไม่เป็นธรรมครั้งนี้จากจำเลย คิดเป็นเงิน 90,000 บาท

แต่จำเลยไม่ยอมจ่าย

(รง.๑)

คำขอท้ายคำฟ้องคดีแรงงาน

เพราะฉะนั้น ขอศาลออกหมายเรียกจำเลย มาพิจารณาพิพากษาและบังคับจำเลยตามคำขอนี้ต่อไป

/ ให้จำเลยปฏิบัติตามสัญญาจ้างแรงงานหรือข้อบังคับเกี่ยวกับการทำงาน หรือข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้าง โดย ให้จำเลยจ่ายสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าจำนวน 59,000 บาท และค่าเสียหายจากการเลิกจ้างไม่เป็นธรรมจำนวน 90,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของคั้งเงินแต่ละจำนวนนับแต่วันฟ้องเป็นต้น ไปจนกว่าชำระเสร็จแก่โจทก์

ให้จำเลยปฏิบัติตามกฎหมายคุ้มครองแรงงาน โดยจ่าย

ค่าจ้าง รวม	บาท
ค่าล่วงเวลา รวม	บาท
ค่าทำงานในวันหยุด รวม	บาท
ค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปี รวม	บาท
ค่าล่วงเวลาในวันหยุด รวม	บาท
ค่าชดเชย รวม	บาท
เงินทดแทน รวม	บาท

ให้จำเลยปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยแรงงานสัมพันธ์ โดย

ให้เพิกถอนคำวินิจฉัยของจำเลย และ

ให้จำเลยปฏิบัติตามกฎหมายประกันสังคม โดย

ให้จำเลยใช้ค่าเสียหายที่ได้กระทำละเมิดต่อโจทก์เป็นเงิน บาท
และให้จำเลย

ให้จำเลยปฏิบัติตามกฎหมายแรงงานในกรณีอื่น

..... โจทก์/ผู้แทนโจทก์
..... ผู้พิพากษาผู้จดบันทึก

คำสั่งศาล

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

นัดพิจารณาและสืบพยานโจทก์วันที่ เดือน พ.ศ. เวลา นาฬิกา

..... ผู้พิพากษาศาลแรงงานกลาง
...../...../.....

(๑๑ ก.)
คำให้การ

คดีหมายเลขดำที่ ๑๕๒๖ /๒๕๕๓

คดีหมายเลขแดงที่ _____ /๒๕

ศาลแรงงานกลาง

วันที่ ๙ เดือน กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๕๓

ความแพ่ง

ระหว่าง { โจทก์
จำเลย

ข้าพเจ้า _____

จำเลย

เชื้อชาติ _____ สัญชาติ ไทย อาชีพ รับจ้าง เกิดวันที่ _____

เดือน _____ พ.ศ. ๒๕ _____ อายุ _____ ปี อยู่บ้านเลขที่ _____

หมู่ที่ _____ ถนน _____ ตรอก/ซอย _____

ใกล้เคียง _____ ตำบล/แขวง _____

อำเภอ/เขต _____ จังหวัด _____ โทรศัพท์ _____

ได้ทราบคำฟ้องตลอดแล้ว ขอให้การตามที่จะกล่าวต่อไปนี้

ข้อ ๑. จำเลยขอให้การปฏิเสธฟ้องโจทก์ว่า เหตุที่จำเลยต้องเลิกจ้างโจทก์นั้นเป็นเพราะโจทก์

จงใจขัดคำสั่งของนายจ้างอันชอบด้วยกฎหมายและเป็นธรรมในข้อ ๑.๑.๕ ที่ห้ามมิให้ลูกจ้างเปิดดู

ข้อมูลที่ไม่เกี่ยวข้องกับงานหรือข้อมูลส่วนตัวผ่านทางอินเทอร์เน็ต ซึ่งจำเลยได้ปิดประกาศโดยเปิดเผย

ให้ลูกจ้างทุกคนได้รับทราบแล้วรวมทั้งตัวโจทก์ด้วย แต่โจทก์กลับขัดคำสั่งดังกล่าวโดยทำการเชื่อมต่อ

เครือข่ายอินเทอร์เน็ต และ ใช้โปรแกรมการสนทนา (MSN) พูดคุยเรื่องเพศสัมพันธ์ นินทาให้ร้าย

หมายเหตุ ข้าพเจ้ารอฟังคำสั่งอยู่ ถ้าไม่รอให้ถือว่าทราบแล้ว

จำเลย

ผู้บังคับบัญชาและเพื่อนร่วมงาน โดยเบียดบังเอาเวลางานไปพูดคุยในเรื่องส่วนตัว และไม่นำพาต่อ

คำสั่งดังกล่าวเป็นอาชญากรรม ทำให้งานในหน้าที่ซึ่งได้รับมอบหมายบกพร่องและล่าช้า ต่ำกว่ามาตรฐานที่

จำเป็นต้องการ และไม่สามารถปฏิบัติงานตามที่มอบหมายได้ การกระทำของโจทก์ดังกล่าวเป็นการ

กระทำที่ไม่สมแก่การปฏิบัติหน้าที่ของตนให้ลุล่วงไปโดยถูกต้อง และ สุจริต จำเลยจึงมีสิทธิเลิกจ้าง

โจทก์โดยไม่ต้องบอกกล่าวล่วงหน้า และ การเลิกจ้างโจทก์ด้วยเหตุผลดังกล่าวเป็นไปโดยชอบธรรม

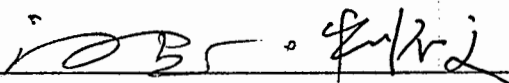
ไม่ได้กั่นแก้งโจทก์ แต่ประการใด คำสั่งเลิกจ้างโจทก์จึงเป็นไปโดยชอบด้วยกฎหมายและเป็นธรรม

ดังนั้น โจทก์จึงไม่มีสิทธิที่จะฟ้องเรียกร้องเอาสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า และ ค่าเสียหายจาก

การเลิกจ้างไม่เป็นธรรมตามฟ้องได้

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ขอศาลได้โปรดพิพากษายกฟ้องโจทก์ด้วย

ควรมีควมแล้วแต่จะโปรด

ลงชื่อ จำเลย

คำให้การฉบับนี้ข้าพเจ้า นายไกรสร มีสมงาม ทนายจำเลยเป็นผู้เรียง/พิมพ์

ลงชื่อ ผู้เรียง/พิมพ์

คดีหมายเลขคำที่ ๑๕๒๖ / ๒๕๕๓
คดีหมายเลขแดงที่ ๓๒๐๗ / ๒๕๕๔

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลแรงงานกลาง

วันที่ ๑ เดือน กันยายน พุทธศักราช ๒๕๕๔

ความแพ่ง

ระหว่าง

โจทก์

จำเลย

เรื่อง จ้างแรงงาน กฎหมายคุ้มครองแรงงาน

โจทก์ฟ้องว่า โจทก์เป็นลูกจ้างจำเลย ได้รับค่าจ้างอัตราสุดท้ายเดือนละ ๓๐,๐๐๐ บาท จ่ายค่าจ้างทุกวันที่ ๓๐ ของเดือน จำเลยเลิกจ้างโจทก์โดยไม่มีคามผิดและไม่ได้บอกกล่าวล่วงหน้า โจทก์มีสิทธิได้รับสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าเป็นเงิน ๕๙,๐๐๐ บาท และขอเรียกค่าเสียหายจากการเลิกจ้างไม่เป็นธรรมอีกจำนวน ๙๐,๐๐๐ บาท ขอให้บังคับจำเลยจ่ายสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า ๕๙,๐๐๐ บาท และค่าเสียหายจากการเลิกจ้างไม่เป็นธรรม ๙๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ในต้นเงินดังกล่าว นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ

จำเลยให้การว่า โจทก์จงใจขัดคำสั่งอันชอบด้วยกฎหมาย เบียดบังเวลาทำงานไปใช้ในเรื่องส่วนตัว ทำงานในหน้าที่บกพร่องต่ำกว่ามาตรฐาน ไม่สามารถปฏิบัติตามที่มีมอบหมายได้ การเลิกจ้างของจำเลยไม่ต้องบอกกล่าวล่วงหน้า และเป็นการเลิกจ้างโดยชอบธรรม ขอให้ยกฟ้อง

ศาลกำหนดประเด็นข้อพิพาทไว้ดังนี้

/๑. จำเลย

- ๒ -

๑. จำเลยเลิกจ้างโจทก์เป็นธรรมหรือไม่
๒. จำเลยต้องจ่ายสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าหรือไม่ เพียงใด
๓. จำเลยต้องจ่ายค่าเสียหายจากการเลิกจ้างแก่โจทก์หรือไม่ เพียงใด

พิเคราะห์พยานโจทก์จำเลยแล้ว ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า โจทก์ทำงานเป็นลูกจ้างจำเลย เมื่อวันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๕๓ ค่าจ้างอัตราสุดท้ายเดือนละ ๓๐,๐๐๐ บาท จ่ายค่าจ้างทุกวันที่ ๓๐ ของเดือน มีระยะเวลาทดลองงาน ๓ เดือน ในระหว่างระยะเวลาดังกล่าว จำเลยเลิกจ้างโจทก์ในวันที่ ๒ เมษายน ๒๕๕๓ ให้มีผลทันที ปัญหาที่จะต้องวินิจฉัยต่อไปมีว่า จำเลยเลิกจ้างโจทก์เป็นธรรมหรือไม่ ในเรื่องนี้จำเลยนำสืบว่า โจทก์เป็นผู้จัดการฝ่ายบัญชี ทำแบบรายการแสดงภาษีไม่ถูกต้อง และระหว่างทำงานโจทก์ได้ใช้คอมพิวเตอร์ของจำเลยติดต่อกับเพื่อนของโจทก์ทางอินเทอร์เน็ตในเรื่องส่วนตัว เกือบทุกวัน ตามรายการสรุปรวันเวลาที่โจทก์ใช้เล่นอินเทอร์เน็ตพูดคุยในเรื่องส่วนตัว และบันทึกข้อความทางอินเทอร์เน็ต เอกสารหมายเลข ล.๔ ถึง ล.๖ ซึ่งโจทก์ก็รับข้อเท็จจริงว่า ใช้อินเทอร์เน็ตในเรื่องดังกล่าวจริง แต่ต่อสู้ว่าไม่ทราบระเบียบของจำเลย พิจารณารายการสรุปรวันเวลาที่โจทก์ใช้เล่นอินเทอร์เน็ตพูดคุยในเรื่องส่วนตัว และบันทึกข้อความทางอินเทอร์เน็ต เอกสารหมายเลข ล.๔ ถึง ล.๖ เห็นว่า เมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ดังกล่าว ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๕๘๓ บัญญัติไว้ว่าถ้าลูกจ้างจงใจขัดคำสั่งของนายจ้างอันชอบด้วยกฎหมายก็ดี หรือละเลยไม่นำพาต่อคำสั่งเช่นว่านั้นเป็นอาจณก็ดี ละทิ้งการงานไปเสียก็ดี กระทำความผิดอย่างร้ายแรงก็ดี หรือทำประการอื่นอันไม่สมควรแก่การปฏิบัติหน้าที่ของตน ให้ลู่ไปโดยสุจริตก็ดี ท่านว่านายจ้างจะไล่ออกโดยมิพักต้องบอกกล่าวล่วงหน้าหรือให้สินไหมทดแทนก็ได้ จากข้อเท็จจริงที่ปรากฏในเอกสารที่จำเลยนำสืบดังกล่าว ฟังได้ว่า แต่ละวันโจทก์ใช้เวลาทำงานของจำเลย ใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ของจำเลยในเรื่องส่วนตัวเป็นประจำเกือบทุกวัน วันละเป็นชั่วโมงก็มี เช่นนี้ย่อมถือได้ว่าโจทก์ใช้เวลาทำงานของจำเลยไปในเรื่องที่ไม่เกี่ยวกับงาน ทั้ง ๆ ที่อยู่ในระหว่างทดลองงาน

/แทนที่

- ๓ -

แทนที่จะทุ่มเททำงานให้จำเลยอย่างเต็มที่ งานทางบัญชีเป็นเรื่องที่จะต้องมีความละเอียดรอบคอบ มิฉะนั้นจะทำให้จำเลยได้รับความเสียหายได้ กรณีเช่นนี้จึงเป็นการกระทำประการอื่นอันไม่สมควรแก่การปฏิบัติหน้าที่ของตนให้ลุล่วงไปโดยถูกต้องและสุจริต ตามมาตรา ๕๘๓ จำเลยจึงชอบที่จะเลิกจ้างโจทก์ได้โดยทันที โดยมีพักต้องบอกกล่าวล่วงหน้าและไม่ต้องจ่ายสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า ตามมาตรา ๕๘๓ ประกอบพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๗ วรรคท้าย และตามพฤติการณ์การกระทำดังกล่าวของโจทก์เป็นการใช้เวลาทำงานของจำเลยทำในเรื่องส่วนตัว ย่อมจะทำให้จำเลยได้รับความเสียหาย หากโจทก์ทำงานต่อไปก็มีแต่จะทำให้จำเลยได้รับความเสียหายมากขึ้น จำเลยย่อมมีเหตุผลที่จะไม่ให้โจทก์ทำงานต่อไป ถือว่าเป็นการเลิกจ้างที่มีเหตุอันสมควร จึงเป็นการเลิกจ้างที่เป็นธรรม จำเลยไม่ต้องจ่ายค่าเสียหายจากการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรมแก่โจทก์อีกเช่นกัน

พิพากษา ยกฟ้อง./

นายอนันต์ ลิ่มฉาย

นางสาวจิตต์กาญจน์ เกียรติกนกกุล

นางสาวสุรีย์ บุญเตาชู

(๓๒)

อุทธรณ์

สินธุภรณ์

โจทก์

คดีหมายเลขคำที่ ๑๕๒๖ /๒๕ ๕๓

คดีหมายเลขแดงที่ ๓๒๐๓ /๒๕ ๕๔

ศาล แร้งงานกลาง

วันที่ ๑๓ เดือน ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕ ๕๔

ความ แพ่ง

ระหว่าง

โจทก์

จำเลย

ข้อหาหรือฐานความผิด ข้างแรงงาน กฎหมายคุ้มครองแรงงาน

จำนวนทุนทรัพย์ ๑๔๕,๐๐๐ บาท - สดงาค้

ข้าพเจ้า โจทก์

อุทธรณ์คัดค้าน คำพิพากษา ลงวันที่ ๑ เดือน กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๔

ที่ได้อ่านเมื่อวันที่ ๑ เดือน กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๔ มีข้อความตามที่กล่าวต่อไปนี้

ข้อ ๑. คดีนี้โจทก์ฟ้องว่า โจทก์เป็นลูกจ้างจำเลย ได้รับค่าจ้างอัตราสุดท้ายเดือนละ

๓๐,๐๐๐ บาท จ่ายค่าจ้างทุกวันที่ ๓๐ ของเดือน จำเลยเลิกจ้างโจทก์โดยไม่มีคามผิดและไม่ได้บอกกล่าว

ล่วงหน้า โจทก์มีสิทธิได้รับสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าเป็นเงิน ๕๕,๐๐๐ บาท และขอเรียกค่าเสียหาย

จากการเลิกจ้างไม่เป็นธรรมอีกจำนวน ๕๐,๐๐๐ บาท ขอให้บังคับจำเลยจ่ายสินจ้างแทนการบอกกล่าว

ล่วงหน้า ๕๕,๐๐๐ บาท และค่าเสียหายจากการเลิกจ้างไม่เป็นธรรม ๕๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตร

ร้อยละ ๑.๕ ต่อปี ในค้เงินค้กล่าว นับแต่วันฟ้องเป็นค้ไปจนกว่าจะชำระเสร็จ

..... จำเลยให้การว่า โจทก์จงใจขัดคำสั่งอันชอบด้วยกฎหมาย เบียดบังเวลาทำงานไปใช้
 ในเรื่องส่วนตัว ทำงานในหน้าที่บกพร่องต่ำกว่ามาตรฐาน ไม่สามารถปฏิบัติตามที่มอบหมายได้
 การเลิกจ้างของจำเลยไม่ต้องบอกกล่าวล่วงหน้า และเป็นกรเลิกจ้างโดยชอบธรรม ขอให้ยกฟ้อง.....

..... ศาลแรงงานกลางกำหนดประเด็นข้อพิพาทดังนี้.....

..... ๑. จำเลยเลิกจ้างโจทก์เป็นธรรมหรือไม่.....

..... ๒. จำเลยต้องจ่ายสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าหรือไม่ เพียงใด.....

..... ๓. จำเลยต้องจ่ายค่าเสียหายจากการเลิกจ้างแก่โจทก์หรือไม่ เพียงใด.....

..... ศาลแรงงานกลางพิพากษายกฟ้อง.....

..... ข้อ ๒. ด้วยความเคารพต่อคำพิพากษาศาลแรงงานกลาง โจทก์ไม่เห็นพ้องด้วยกับ

คำพิพากษาดังกล่าวของศาลแรงงานกลาง โจทก์ขออุทธรณ์คำพิพากษาศาลแรงงานกลางต่อศาลฎีกาใน
 ปัญหาข้อกฎหมายดังต่อไปนี้.....

..... ๒.๑. โจทก์ขออุทธรณ์ในปัญหาข้อกฎหมายประเด็นแรกว่า การกระทำของโจทก์เป็น
 การกระทำประการอื่นใดอันไม่สมควรแก่การปฏิบัติหน้าที่ของตนตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์
 มาตรา ๕๘๓ ซึ่งจำเลยเลิกจ้างโจทก์ได้โดยไม่ต้องบอกกล่าวล่วงหน้าหรือให้คำสินไหมทดแทน ได้หรือไม่
 กล่าวคือ เนื่องจากการกระทำประการอื่นใดตามมาตรา ๕๘๓ ต้องเป็นการกระทำที่ทำให้นายจ้างได้รับ
 ความเสียหาย และเป็นกรกระทำความคิดอย่างร้ายแรง ดังนั้น เมื่อปรากฏว่าคดีนี้มีข้อเท็จจริงฟังได้ว่า

แต่ละวันโจทก์ใช้เวลาทำงานของจำเลย... ใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ของจำเลยในเรื่องส่วนตัวเป็นประจำเกือบทุกวัน วันละเป็นชั่วโมง ซึ่งการกระทำดังกล่าวไม่ถึงกับเป็นการกระทำที่ไม่สมควรแก่การปฏิบัติหน้าที่ของโจทก์ การกระทำของโจทก์ดังกล่าวจึงมิใช่เป็นการกระทำอื่นใดตามมาตรา ๕๘๓ ตามที่ศาลแรงงานกลางได้วินิจฉัย เพราะการกระทำของโจทก์มิได้เป็นการกระทำความผิดอย่างร้ายแรงจนถึงกับเป็นเหตุให้จำเลยได้รับความเสียหายแต่อย่างใด นอกจากนี้จำเลยก็มิได้รับความเสียหายในการกระทำของโจทก์ และจำเลยก็ไม่เคยว่ากล่าวตักเตือนโจทก์มาก่อน... จำเลยจึงไม่มีสิทธิเลิกจ้างโจทก์โดยไม่ต้องบอกกล่าวล่วงหน้าตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๕๘๓ ประกอบพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๑ วรรคท้าย... ดังนั้น เมื่อจำเลยเลิกจ้างโจทก์โดยไม่บอกกล่าวล่วงหน้าจำเลยจึงต้องจ่ายค่าสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าให้แก่โจทก์... จำเลยเลิกจ้างโจทก์ในวันที่ ๒ เมษายน ๒๕๕๓ โจทก์จึงมีสิทธิได้รับค่าสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า ๕๖ วัน คิดเป็นเงิน ๕๕,๐๐๐ บาท

๒.๒ โจทก์ขออุทธรณ์ในปัญหาข้อกฎหมายในประเด็นต่อไปว่า การที่ศาลแรงงานกลางวินิจฉัยว่า โจทก์ใช้เวลาทำงานของจำเลย... ใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ของจำเลยในเรื่องส่วนตัวเป็นประจำเกือบทุกวัน วันละเป็นชั่วโมง... จึงเป็นการกระทำประการอื่นอันไม่สมควรแก่การปฏิบัติหน้าที่ของตนให้ล่วงไปโดยถูกต้อง... จำเลยจึงชอบที่จะเลิกจ้างโจทก์ได้โดยไม่ต้องบอกกล่าวล่วงหน้าตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา ๕๘๓... นั้น ด้วยความเคารพต่อคำวินิจฉัยของศาลแรงงานกลางโจทก์ไม่เห็นพ้องด้วยเนื่องจากคำวินิจฉัยของศาลแรงงานกลางดังกล่าวเป็นคำวินิจฉัยนอกฟ้อง... นอกประเด็น... กล่าวคือ

ข้อเท็จจริงในคดีนี้ฟังได้ว่า โจทก์ทำงานเป็นลูกจ้างจำเลย เมื่อวันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๕๓ ค่าจ้างอัตรา
สุดท้ายเดือนละ ๓๑,๐๐๐ บาท จ่ายค่าจ้างทุกวันที่ ๓๐ ของเดือน มีระยะเวลาทดลองงาน ๓ เดือน ใน
ระยะเวลาดังกล่าว จำเลยเลิกจ้างโจทก์ในวันที่ ๒ เมษายน ๒๕๕๓ ให้มีผลทันที และในการเลิกจ้าง
โจทก์นั้นมีหนังสือเลิกจ้างปรากฏตามเอกสารหมายเลข ๑๑ และ ๑๒ ซึ่งตามหนังสือดังกล่าวจำเลยให้
เหตุผลเลิกจ้างว่า การปฏิบัติงานของโจทก์ต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้ ยังคงไม่สามารถปฏิบัติงาน
ตามที่มอบหมายได้ ดังนั้น เหตุผลที่จำเลยเลิกจ้างโจทก์คือ การปฏิบัติงานของโจทก์ต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐาน
ที่กำหนดไว้ ยังคงไม่สามารถปฏิบัติงานตามที่มอบหมายได้ มิใช่เหตุผลว่า โจทก์ใช้เวลาทำงานของ
จำเลย ใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ของจำเลยในเรื่องส่วนตัวเป็นประจำเกือบทุกวัน วันละเป็นชั่วโมง ตามที่
ศาลแรงงานกลางวินิจฉัยแต่อย่างใด ประกอบกับรายการสรุปวันเวลาที่โจทก์ใช้เล่นอินเทอร์เน็ต และ
บันทึกข้อความทางอินเทอร์เน็ต ตามเอกสารหมายเลข ๑๔ ถึง ๑๖ จำเลยพิมพ์เมื่อวันที่ ๒๕ กันยายน
๒๕๕๓ เป็นเวลาภายหลังจากที่โจทก์ออกจากงานและฟ้องจำเลยเป็นคดีนี้แล้ว ย่อมแสดงให้เห็นว่าขณะที่
จำเลยเลิกจ้างโจทก์นั้นจำเลยมิได้เลิกจ้างเพราะโจทก์ใช้เวลาทำงานของจำเลย ใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ของ
จำเลยในเรื่องส่วนตัวเป็นประจำเกือบทุกวัน และสำหรับข้ออ้างของจำเลยที่อ้างว่าเลิกจ้างโจทก์เพราะทำ
แบบแสดงรายการภาษีไม่ถูกต้อง ข้ออ้างดังกล่าวของจำเลยรับฟังไม่ได้เพราะตามคำเบิกความของนางสาว
ชนิรัตน์ วิ้องสุวรรณ พยานจำเลย ตอนทนายโจทก์ขออนุญาตศาลถามว่า ".....โดยผู้สอบบัญชีมา
ตรวจสอบหลังจากที่โจทก์ออกจากงานแล้ว....." และตอนทนายจำเลยขออนุญาตศาลถามในตอนท้ายว่า

"..... สำหรับหนังสือเลิกจ้างที่ออก ไม่ใช่ออกจากผลของผู้สอบบัญชีที่ตรวจพบ....." และจากคำเบิกความของ นางสาวสุภา โรจนธมาศ พยานจำเลย ตอบทนายโจทก์ขออนุญาตศาลถามว่า "..... ข้าฯ ตรวจสอบบัญชีจำเลยเมื่อเดือนกรกฎาคม ๒๕๕๓" ซึ่งเป็นเวลาภายหลังที่จำเลยเลิกจ้างโจทก์และถูกโจทก์ฟ้องเป็นคดีนี้แล้ว อีกทั้งในการจัดทำแบบแสดงรายการภาษีตามเอกสารหมายเลข ๑ และ ๒ นั้น โจทก์จัดทำเอกสารเฉพาะที่ลงวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ ๑๕ มีนาคม ๒๕๕๓ เท่านั้น และเอกสารดังกล่าวมิได้ทำให้จำเลยได้รับความเสียหายแต่อย่างใด ย่อมแสดงว่าขณะที่จำเลยเลิกจ้างโจทก์นั้นจำเลยมิได้เลิกจ้างเพราะเหตุโจทก์ทำแบบแสดงรายการภาษีไม่ถูกต้องแต่อย่างใด พยานหลักฐานดังกล่าวของจำเลยจึงเป็นพยานหลักฐานที่รับฟังไม่ได้ ข้อเท็จจริงจึงรับฟังได้ว่า จำเลยเลิกจ้างโจทก์ด้วยเหตุผลว่า การปฏิบัติงานของโจทก์ต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้ ยังคงไม่สามารถปฏิบัติงานตามที่มอบหมายได้ ตามหนังสือเลิกจ้างเอกสารหมายเลข ๑๐ และ ๒ ดังนั้น การที่ศาลแรงงานกลางวินิจฉัยว่า โจทก์ใช้เวลาทำงานของจำเลย ใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ของจำเลยในเรื่องส่วนตัวเป็นประจำเกือบทุกวัน วันละเป็นชั่วโมง จำเลยจึงชอบที่จะเลิกจ้างโจทก์ได้โดยไม่ต้องบอกกล่าวล่วงหน้าตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา ๕๘๓ คำวินิจฉัยของศาลแรงงานกลางจึงเป็นคำวินิจฉัยนอกฟ้อง นอกประเด็น.....

..... ข้อ ๓ เมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ว่า จำเลยเลิกจ้างโจทก์ด้วยเหตุผลว่า การปฏิบัติงานของโจทก์ต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้ ยังคงไม่สามารถปฏิบัติงานตามที่มอบหมายได้ ตามหนังสือเลิกจ้างเอกสารหมายเลข ๑๐ และ ๒ โดยที่โจทก์ไม่มีความผิด การเลิกจ้างของจำเลยจึงเป็นการ

เลิกจ้างไม่เป็นธรรม... และทำให้โจทก์ได้รับความเสียหายจากข้อความในหนังสือเลิกจ้างของจำเลยที่อ้างว่า

โจทก์ปฏิบัติงานของโจทก์ต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐาน... เพราะเมื่อโจทก์ไปสมัครใหม่... ย่อมมีผลกับการ

พิจารณาว่า โจทก์เข้าทำงานอย่างแน่นอน... จำเลยจึงต้องจ่ายค่าเสียหายให้แก่โจทก์เป็นเงินจำนวน ๕๐,๐๐๐

บาท.....

ด้วยเหตุและผลดังที่โจทก์ได้ประทานครานเรียนต่อศาลฎีกาข้างต้น... โจทก์ขอศาลฎีกา

ได้โปรดมีคำพิพากษากลับคำพิพากษาศาลแรงงานกลาง... โดยพิพากษาให้จำเลยจ่ายค่าสินจ้างแทนการ

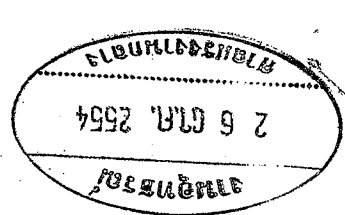
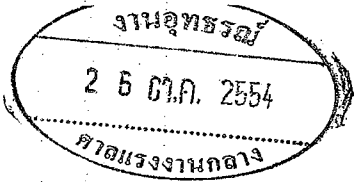
บอกกล่าวล่วงหน้าให้แก่โจทก์จำนวน ๕๕,๐๐๐ บาท... และค่าเสียหายจากการเลิกจ้างไม่เป็นธรรมจำนวน

๕๐,๐๐๐ บาท... พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปีของต้นเงินดังกล่าว... นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะ

ชำระเสร็จ... เพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรม... ขอศาลได้โปรดอนุญาต.....

ควรมีครบแล้วแต่จะ โปรด.....

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

(๓๔)

คำแก้อุทธรณ์

คดีหมายเลขดำที่ ๑๕๒๖ /๒๕๕๓

คดีหมายเลขแดงที่ ๓๒๐๗ /๒๕๕๔

ศาล แร้งงานกลาง

วันที่ ๒๖ เดือน ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕ ๕๔

ความ แห่ง

ระหว่าง

โจทก์
จำเลย

ข้าพเจ้า บริษัท ซิโนทราเวล ไทย โลจิสติก จำกัด จำเลย

ได้รับสำเนาอุทธรณ์ของ โจทก์ แล้ว

ขอทำคำแก้อุทธรณ์ยื่นต่อศาล ดังข้อความตามที่กล่าวต่อไปนี้

ข้อ ๑. ที่โจทก์อุทธรณ์ในข้อ ๒.๑ ว่า การกระทำอื่นใดตามมาตรา ๕๘๓ ต้องเป็นการกระทำที่

ทำให้นายจ้างได้รับความเสียหายและเป็นการกระทำความผิดอย่างร้ายแรง เมื่อคดีเป็นที่ยุติฟังว่า

แต่ละวันโจทก์ใช้เวลาทำงานของจำเลย ใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ของจำเลย ในเรื่องส่วนตัวเป็นประจำ

เกือบทุกวัน วันละเป็นชั่วโมง การกระทำดังกล่าวไม่ถึงกับเป็นการกระทำที่ไม่สมควรแก่การปฏิบัติ

หน้าที่ของโจทก์ การกระทำของโจทก์ดังกล่าวจึงมิใช่เป็นการกระทำอื่นใดตามมาตรา ๕๘๓ เพราะ

การกระทำของโจทก์มิได้เป็นการกระทำความผิดอย่างร้ายแรง จนถึงกับเป็นเหตุ ให้จำเลยได้รับความ

เสียหายแต่อย่างใด นอกจากนี้จำเลยก็มิได้รับความเสียหายในการกระทำของโจทก์ และจำเลยไม่เคย

ว่ากล่าวตักเตือนโจทก์มาก่อน จำเลยจึงไม่มีสิทธิเลิกจ้างโจทก์โดยไม่ต้องบอกกล่าวล่วงหน้า จำเลย

ขอประทานกราบเรียนต่อศาลฎีกาว่า ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๕๘๓ บัญญัติ

เพียงว่า ถ้าลูกจ้างทำประการอื่นอันไม่สมแก่การปฏิบัติหน้าที่ของตน ให้ลุล่วงโดยถูกต้องและสุจริต

นายจ้างจะไล่ออกโดยมิพักต้องบอกกล่าวล่วงหน้าเท่านั้น ไม่ได้ขยกยกความไปถึงว่า การกระทำประการ

อื่นอันไม่สมควรแก่การปฏิบัติหน้าที่ของตน เป็นการกระทำที่ทำให้นายจ้างได้รับความเสียหายและเป็น

การกระทำความผิดอย่างร้ายแรง อย่างที่โจทก์อุทธรณ์แต่อย่างใด การใช้เวลาทำงานของจำเลย ทำใน

เรื่องส่วนตัวของโจทก์ ย่อมเป็นการเบียดบังเอาเวลาในเรื่องงานไปใช้โดยไม่สมควร ย่อมจะทำให้จำเลย

ได้รับความเสียหาย แม้จะไม่ใช่ความผิดร้ายแรงก็ตาม แต่ถือได้ว่าเป็นการกระทำอันไม่สมแก่การ

ปฏิบัติหน้าที่แล้ว ที่ศาลแรงงานกลางวินิจฉัยว่า แต่ละวันโจทก์ใช้เวลาทำงานของจำเลย ใช้เครื่อง

คอมพิวเตอร์ของจำเลยในเรื่องส่วนตัวเป็นประจำเกือบทุกวัน วันละเป็นชั่วโมง ก็มี เช่นนี้ ย่อมถือได้ว่า

โจทก์ใช้เวลาทำงานของจำเลยไปในเรื่องที่ไม่เกี่ยวกับงาน ทั้ง ๆ ที่อยู่ในระหว่างทดลองงานแทนที่จะ

ทุ่มเททำงานให้จำเลยอย่างเต็มที่ งานทางบัญชีเป็นเรื่องที่จะต้องมีความละเอียดรอบครอบ มิฉะนั้นจะ

ทำให้จำเลยได้รับความเสียหายได้ กรณีเช่นนี้จึงเป็นการกระทำประการอื่นอันไม่สมควรแก่การปฏิบัติ

หน้าที่ของตนให้ลุล่วงไปโดยถูกต้องและสุจริต ตามมาตรา ๕๘๓ จึงเป็นคำวินิจฉัยที่ชอบด้วยเหตุผล

แล้ว อุทธรณ์ของโจทก์ไม่อาจรับฟังได้

ข้อ ๒.ที่โจทก์อุทธรณ์ในข้อ ๒.๒ ว่า หนังสือเลิกจ้างโจทก์ อ้างเหตุผลว่า การปฏิบัติงาน

ของโจทก์ต่ำกว่ามาตรฐานที่กำหนดไว้ ยังคงไม่สามารถปฏิบัติงานตามที่มอบหมายได้ การที่ศาล

แรงงานกลางวินิจฉัยว่า โจทก์ใช้เวลาทำงานของจำเลย ใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ของจำเลย ในเรื่อง
ส่วนตัวเป็นประจำเกือบทุกวัน วันละเป็นชั่วโมง จึงเป็นคำวินิจฉัยนอกฟ้องนอกประเด็น จำเลยขอ
ประทวนกราบเรียนต่อศาลฎีกาว่า ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๕๘๓ มิได้บัญญัติ
ห้ามมิให้นายจ้างยกเหตุอื่นขึ้นอ้างในภายหลังนอกจากเหตุที่ระบุไว้ในหนังสือเลิกจ้างมาเป็นข้อต่อสู้ใน
กรณีเลิกจ้างโดยไม่ต้องจ่ายสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า และ การเลิกจ้างไม่เป็นกรรมตาม
พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ.๒๕๒๒ มาตรา ๔๙ ศาลจะต้อง
พิจารณาถึงสาเหตุแห่งการเลิกจ้างอันแท้จริงของนายจ้างว่า มีเหตุอันสมควรหรือไม่ ซึ่งเหตุแห่งการเลิก
จ้างดังกล่าวอาจจะไม่ใช่เหตุตามที่ระบุไว้ในหนังสือเลิกจ้าง ก็ได้ เมื่อคดีนี้ โจทก์ฟ้องว่า จำเลยเลิกจ้าง
โจทก์โดยไม่บอกกล่าวล่วงหน้า และ โจทก์ไม่ได้กระทำความผิด จำเลยเลิกจ้างโจทก์โดยไม่เป็นกรรม
จำเลยย่อมมีความชอบธรรมที่จะยกข้อต่อสู้ เกี่ยวกับการเลิกจ้าง โดยไม่ต้องจ่ายสินจ้างแทนการบอก
กล่าวล่วงหน้า และ ค่าเสียหายจากการเลิกจ้างไม่เป็นกรรม นอกเหนือจากเหตุที่ระบุไว้ในหนังสือเลิก
จ้างได้ เมื่อจำเลยให้การว่า เหตุที่จำเลยต้องเลิกจ้างโจทก์นั้น เป็นเพราะโจทก์ จงใจขัดคำสั่งของ
นายจ้างอันชอบด้วยกฎหมาย และ เป็นกรรม ในข้อ ๑.๑.๕ ที่ห้ามมิให้ลูกจ้างเปิดดูข้อมูลที่ไม่เกี่ยวข้องของ
กับงานหรือข้อมูลส่วนตัวผ่านทางอินเทอร์เน็ต ซึ่งจำเลยได้ปิดประกาศโดยเปิดเผยให้ลูกจ้างทุกคนได้
รับทราบแล้วรวมทั้งตัวโจทก์ด้วย แต่โจทก์กลับขัดคำสั่งดังกล่าว โดยทำการเชื่อมต่อเครือข่าย
อินเทอร์เน็ต และ ใช้โปรแกรมการสนทนา (MSN) พุดคุยเรื่องเพศสัมพันธ์ นินทาให้ร้ายผู้บังคับบัญชา

และเพื่อนร่วมงาน โดยเบียดบังเอาเวลางานไปพูดคุยในเรื่องส่วนตัว และไม่นำพาต่อคำสั่งดังกล่าวเป็น

อาจिन ทำให้งานในหน้าที่ซึ่งได้รับมอบหมายบกพร่องและล่าช้า ต่ำกว่ามาตรฐานที่จำเลยต้องการ

และไม่สามารถปฏิบัติงานตามที่มอบหมายได้ การกระทำของโจทก์ดังกล่าวเป็นการกระทำที่ไม่สมแก่

การปฏิบัติหน้าที่ของตนให้ลุล่วงไปโดยถูกต้อง และ สุจริต จำเลยจึงมีสิทธิเลิกจ้างโจทก์โดยไม่ต้องบอก

กล่าวล่วงหน้า และ การเลิกจ้างโจทก์ด้วยเหตุผลดังกล่าวเป็นไปโดยชอบธรรม ไม่ได้กั่นแก้งโจทก์

แต่ประการใด คำสั่งเลิกจ้างโจทก์จึงเป็นไปโดยชอบด้วยกฎหมายและเป็นธรรม ดังนั้น โจทก์จึงไม่มี

สิทธิที่จะฟ้องเรียกร้องเอาสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า และ ค่าเสียหายจากการเลิกจ้างไม่เป็น

ธรรมตามฟ้องได้ ในทางพิจารณาโจทก์ก็รับข้อเท็จจริงว่า ใช้อินเทอร์เน็ตในเรื่องดังกล่าวจริง การที่ศาล

แรงงานกลางฟังข้อเท็จจริง และ วินิจฉัยว่า แต่ละวันโจทก์ใช้เวลาทำงานของจำเลย ใช้เครื่อง

คอมพิวเตอร์ของจำเลยในเรื่องส่วนตัวเป็นประจำเกือบทุกวัน วันละเป็นชั่วโมง ก็มี เช่นนี้ ย่อมถือได้ว่า

โจทก์ใช้เวลาทำงานของจำเลยไปในเรื่องที่ไม่เกี่ยวกับงาน ทั้ง ๆ ที่อยู่ในระหว่างทดลองงานแทนที่จะ

ทุ่มเททำงานให้จำเลยอย่างเต็มที่ งานทางบัญชีเป็นเรื่องที่จะต้องมีความละเอียดรอบคอบ มิฉะนั้นจะ

ทำให้จำเลยได้รับความเสียหายได้ กรณีเช่นนี้จึงเป็นการกระทำประการอื่นอันไม่สมควรแก่การปฏิบัติ

หน้าที่ของตนให้ลุล่วงไปโดยถูกต้องและสุจริต ตามมาตรา ๕๘๓ อันเป็นการวินิจฉัยไปตามข้อต่อสู้

ของจำเลยแล้ว มิใช่เป็นคำวินิจฉัยนอกฟ้องนอกประเด็นอย่างโจทก์อุทธรณ์แต่อย่างใด นอกจากนี้

การที่โจทก์ใช้เวลาทำงานของจำเลย ใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ของจำเลย ในเรื่องส่วนตัวเป็นประจำเกือบ

ทุกวัน วันละเป็นชั่วโมง ย่อมส่งผลให้ การปฏิบัติงานของโจทก์ต่ำกว่ามาตรฐานที่กำหนดไว้ ยังคงไม่
สามารถปฏิบัติงานตามที่มอบหมายได้ ตามที่จำเลยระบุไว้ในหนังสือเลิกจ้างด้วย เหตุดังกล่าวจึง
ก่อให้เกิดผลเชื่อมโยงกัน มิใช่เรื่องนอกฟ้องนอกประเด็นแต่อย่างใด คำวินิจฉัยและคำพิพากษาของ
ศาลแรงงานกลางชอบด้วยกฎหมายแล้ว อุทธรณ์ของโจทก์ไม่มีเหตุผลเพียงพอที่จะหักล้างได้

ข้อ ๓. ที่โจทก์อุทธรณ์ว่า จำเลยต้องชดใช้ค่าเสียหายจากการเลิกจ้างไม่เป็นธรรม
จำนวน ๙๐,๐๐๐ บาท นั้น จำเลยขอประทานกราบเรียนศาลฎีกาว่า เหตุผลที่ศาลแรงงานกลาง
วินิจฉัยไว้ นั้น ชอบด้วยเหตุผลแล้ว เมื่อมีเหตุผลอันสมควร ที่โจทก์รับว่า ใช้เวลาทำงานของจำเลย ทำ
ในเรื่องส่วนตัว ย่อมเป็นการ เบียดบังเอาเวลาในเรื่องงาน ไปใช้ในเรื่องส่วนตัว โดยไม่สมควร ย่อมจะ
ทำให้จำเลยได้รับความเสียหายอย่างแน่นอน (ทุจริตเวลา) หากโจทก์ยังเบียดบังเอาเวลางานมาใช้เรื่อง
ส่วนตัวต่อไป ย่อมก่อให้เกิดความเสียหายต่อระบบงานของจำเลย จำเลยยอมใช้สิทธิเลิกจ้างโจทก์ได้
โดยไม่ต้องจ่ายค่าเสียหายจำนวน ๙๐,๐๐๐ บาท ให้แก่โจทก์

อาศัยเหตุผล ดังที่ได้ประทานกราบเรียนต่อศาลฎีกาข้างต้น ขอได้โปรดพิพากษายืน
ตามความเห็นของศาลแรงงานกลาง โปรดพิพากษายกฟ้องโจทก์ตามที่ศาลแรงงานกลางพิพากษามา
ด้วย

ควรมิควรแล้วแต่จะโปรด

(๓๑)

คำพิพากษา

สำหรับศาลใช้

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ที่ ๒๕๖๔/๒๕๕๗

ศาลฎีกา

วันที่ ๑๒ เดือน มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๕๗

ความแพ่ง

ระหว่าง

โจทก์

จำเลย

เรื่อง

คดีแรงงาน

โจทก์

อุทธรณ์คัดค้าน

คำพิพากษา

ศาลแรงงานกลาง

ลงวันที่

๑

เดือน

กันยายน

พุทธศักราช

๒๕๕๔

ศาลฎีกา

รับวันที่

๒๓

เดือน

พฤศจิกายน

พุทธศักราช

๒๕๕๔

- ๒ -

โจทก์ฟ้องว่า โจทก์เป็นลูกจ้างจำเลย ได้รับค่าจ้างอัตราสุดท้ายเดือนละ ๓๐,๐๐๐ บาท จ่ายค่าจ้างทุกวันที่ ๓๐ ของเดือน จำเลยเลิกจ้างโจทก์โดยไม่มีความผิดและไม่ได้บอกกล่าวล่วงหน้า โจทก์มีสิทธิได้รับสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าเป็นเงิน ๕๙,๐๐๐ บาท และขอเรียกค่าเสียหายจากการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรม ๙๐,๐๐๐ บาท ขอให้บังคับจำเลยจ่ายสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า ๕๙,๐๐๐ บาท และค่าเสียหายจากการเลิกจ้างไม่เป็นธรรม ๙๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ในต้นเงินดังกล่าว นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ

จำเลยให้การว่า โจทก์จงใจขัดคำสั่งอันชอบด้วยกฎหมาย เบียดบังเวลาทำงานไปใช้ในเรื่องส่วนตัว ทำงานในหน้าที่บกพร่องต่ำกว่ามาตรฐาน ไม่สามารถปฏิบัติงานตามที่มอบหมายได้ การเลิกจ้างของจำเลยไม่ต้องบอกกล่าวล่วงหน้า และเป็นการเลิกจ้างโดยชอบธรรม ขอให้ยกฟ้อง

ศาลแรงงานกลางพิจารณาแล้ว พิพากษายกฟ้อง

โจทก์อุทธรณ์ต่อศาลฎีกา

- ๓ -

ศาลฎีกาแผนกคดีแรงงานตรวจสำนวนประชุมปรึกษาแล้ว ศาลแรงงานกลาง
รับฟังข้อเท็จจริงว่า โจทก์ทำงานเป็นลูกจ้างจำเลยเมื่อวันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๕๓ ค่าจ้างเดือนละ
๓๐,๐๐๐ บาท จ่ายทุกวันที่ ๓๐ ของเดือน มีระยะเวลาทดลองงาน ๓ เดือน ในระหว่าง
ระยะเวลาทดลองงานจำเลยเลิกจ้างโจทก์เมื่อวันที่ ๒ เมษายน ๒๕๕๓ ให้มีผลทันที เนื่องจาก
ในเวลาทำงานโจทก์ใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ของจำเลยเล่นอินเทอร์เน็ตพูดคุยในเรื่องส่วนตัวและ
บันทึกข้อความทางอินเทอร์เน็ตเป็นประจำเกือบทุกวัน วันละเป็นชั่วโมงก็มี ตามเอกสาร
หมาย ล.๓ ถึง ล.๖ ถือว่าโจทก์ใช้เวลาทำงานของจำเลยไปในเรื่องไม่เกี่ยวกับงาน ทั้งที่
อยู่ในระหว่างทดลองงานแทนที่จะทุ่มเททำงานให้จำเลยอย่างเต็มที่ โจทก์ทำงานด้านบัญชี
จะต้องมีความละเอียดรอบคอบมิฉะนั้นจะทำให้จำเลยได้รับความเสียหายได้ กรณีเช่นนี้
เป็นการกระทำประการอื่นอันไม่สมควรแก่การปฏิบัติหน้าที่ของตนให้ลุล่วงไปโดยถูกต้องและ
สุจริต จำเลยชอบที่จะเลิกจ้างโจทก์ได้ทันทีโดยมิพักต้องบอกกล่าวล่วงหน้าและไม่ต้องจ่าย
สินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๕๘๓
ประกอบพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๗ วรรคท้าย และ

- ๔ -

การที่โจทก์ใช้เวลาทำงานของจำเลยทำในเรื่องส่วนตัวยอมจะทำให้จำเลยได้รับความเสียหาย จึงเป็นการเลิกจ้างที่มีเหตุสมควร ไม่เป็นการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรม จำเลยไม่ต้องจ่าย ค่าเสียหายจากการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรมให้แก่โจทก์เช่นกัน

ที่โจทก์อุทธรณ์ประการแรกว่า การกระทำของโจทก์ไม่ถึงกับเป็นการกระทำ ประการอื่นอันไม่สมควรแก่การปฏิบัติหน้าที่ของตนตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๕๘๓ เนื่องจากโจทก์มิได้กระทำความผิดอย่างร้ายแรง และจำเลยไม่ได้รับความเสียหาย นั้น เห็นว่า บทบัญญัติมาตราดังกล่าวระบุเพียงว่า ถ้าลูกจ้างทำประการอื่นอันไม่สมควร แก่การปฏิบัติหน้าที่ของตนให้ลุล่วงไปโดยถูกต้องและสุจริต นายจ้างจะไล่ออกโดยมิพักต้อง บอกกล่าวล่วงหน้า...เท่านั้น หาได้ขยายความไปถึงกับว่าเป็นเหตุให้นายจ้างได้รับความเสียหาย และเป็นการกระทำความผิดอย่างร้ายแรงแต่อย่างใดไม่ อย่างไรก็ตามข้ออ้างของโจทก์ดังกล่าว เป็นการโต้เถียงดุลพินิจในการรับฟังพยานหลักฐานของศาลแรงงานกลางที่ฟังว่าพฤติกรรมของ โจทก์ทำให้จำเลยเสียหายได้ จึงเป็นอุทธรณ์ในข้อเท็จจริงเพื่อนำไปสู่ข้อกฎหมาย ต้องห้ามตาม พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๕๔ วรรคหนึ่ง

ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย

ที่โจทก์อุทธรณ์ประการต่อมาว่า หนังสือเลิกจ้างเอกสารหมายเลข ๒ หรือ ล.๑๐ ระบุเหตุเลิกจ้างว่า การปฏิบัติงานของโจทก์ต่ำกว่ามาตรฐานที่กำหนดไว้...ไม่สามารถปฏิบัติงานตามที่มอบหมายได้ การที่ศาลแรงงานกลางวินิจฉัยว่า โจทก์ใช้เวลาทำงานของจำเลยใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ของจำเลยในเรื่องส่วนตัวเป็นประจำเกือบทุกวัน วันละเป็นชั่วโมง จึงเป็นการกระทำประการอื่นอันไม่สมแก่การปฏิบัติหน้าที่ของตนให้ลุล่วงไปโดยถูกต้องและสุจริต จำเลยจึงชอบที่จะเลิกจ้างโจทก์ได้โดยไม่ต้องบอกกล่าวล่วงหน้าตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๕๘๓ เป็นคำวินิจฉัยนอกฟ้องนอกประเด็นนั้น เห็นว่า บทบัญญัติมาตราดังกล่าวมิได้ห้ามมิให้นายจ้างยกเหตุอื่นขึ้นอ้างในภายหลังนอกจากเหตุที่ระบุไว้ในหนังสือเลิกจ้าง มาเป็นข้อต่อสู้ในกรณีเลิกจ้างโดยไม่ต้องจ่ายสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าและค่าเสียหายจากการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรม และการที่โจทก์ใช้เวลาทำงานของจำเลยใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ของจำเลยในเรื่องส่วนตัวเป็นประจำเกือบทุกวัน วันละเป็นชั่วโมงย่อมเป็นเหตุให้งานในหน้าที่บกพร่องและล่าช้า ต่ำกว่ามาตรฐานที่จำเลยต้องการและไม่สามารถปฏิบัติงาน

- ๖ -

ตามที่มอบหมายได้ จึงเป็นการกระทำที่ไม่สมแก่การปฏิบัติหน้าที่ของตนให้ลุล่วงไปโดยถูกต้อง
และสุจริต เหตุดังกล่าวก่อให้เกิดผลเชื่อมโยงกัน มิใช่เรื่องนอกพ้องนอกประเด็นแต่อย่างใด
คำพิพากษาของศาลแรงงานกลางชอบด้วยกฎหมายแล้ว อทธรณ์ข้อนี้ของโจทก์ฟังไม่ขึ้น

พิพากษายืน.

นายทวีป ต้นสวัสดิ์

นายชัยวัฒน์ เวียงธีร์วัฒน์

นางปตารณี ลัดพลี

หมายเหตุ

มีคำรับรองของประธานศาลฎีกาแนบท้าย

